Jouluaaton juhla-Eeva,
heinätyttö Helsingistä,
kukka Kontiolahelta,
luja, lämmin lehtorimme,
opettaja oikein oiva,
tuutori oot turvallinen,
opiskelijain emonen,
ylen armas ystävämme!

Ekologiagronomi
Luomu-Eeva ensimmäinen,
pioneeri Pohjolassa,
loi uuen luomulaiunnuksen:
niityt, nurmet laaukkaiksi
apulantaa laittamatta
kompostilla kasvatteli,
mullan maan maoilla muokkas
koskematta karhin, auran.

Parahiksi palkokasvit
typentarpeen tyy'yttivät,
kalsiumin kartuttivat,
veivät valkuaisvajeenkin,
mineraaleja monia
rikkaruohoihin rikastui.

Nauat nyrpeitä nykyisin,
lehmät liian lellitellyt,
rehun suhteen ronkkeleita,
monenlaista mankuvia,
tuhtia apuapetta
lisää vallan vaativia.

Eeva, neuvokas emäntä,
pisti possut pientarelle,
laski lehmät laitumelle,
kaistoillensa kantturaiset,
oelmikkohon otukset,
heinäpeltoon hiehot heitti,
meheville maille mullit.

Rikka on rehua Ruusun,
heinä herkkua Helunan,
maittaa maite Mansikille,
nurmen nukkanen nupoille,
apilainen ammujille!

Tyttö tuiki tietävästi,
ei vain vaistonsa varassa,
lehmät luomulla lihotti,
heinäkaistoilla herutti,
virkisti viherrehulla.

Tuolla, Eeva, tutkielit,
kaikenlaista sä kokeilit
peltosilla pohjoisilla,
saroilla tuon Siikasalmen,

pohiskelit päivät pitkät,
valottelit vuosikauet,
saitkin sievoista satoa
noilta luomulaitumilta,
jutun juurta julkaisuihin,

ytimet yhtehen yhytit,
keltakansihin kokosit,
väitöskirjaksi väsäsit,
vielä Wilkinsin vakuutit,
ponnekkaasti puolustau'uit.

Sua, Eeva, onnittelen
leppoisasti, lämpimästi,
syämmeni kyllyyestä
moisesta menestyksestä,
saavutuksesta isosta,
urotyöstä uljahasta.